

— nincs az ördögben. Arra nekik nincs mérlegük, hogy latba vennék a történelem azon igazait, melyek tanúsága szerint mi életünkkel fogtuk fel a vasat, vérünkkel oltottuk a tüzet, melylyel a keleti fanatizmus a nyugatot megölni és felperzselni akarta. Míg mi Európa nyugalma, békés anyagi és szellemi fejlődése felett karddal és vérttel virasztottunk, és így az őskori sötétségből kikelni törekvő nagy életfolyamnak medret szabad előtérést biztosítottunk a világosság birodalmába: azalatt a nyugat háborítatlanul üzhette regényes kalandjait, és azért mert ezt tevének, tagadja közrehatásunkat a nagyvilági cultura mai színvonalra hozatalában, csupán azt kiabálja teli torokkal: enyém a hatalom és a dicsőség! Természetes ő nem gondol arra, hogy mi lett volna fennen hirdetett századunk előrehaladottságából, ha Allah, a nagy, a hatalmas terjesztette volna a világra uralmát, vagy ha gondol is, hisz az Alkorán paradicsomot ígér, hol a hurik és bajaderek boldog birodalma van, és ugyan kell-e ennél még több? Arról nem akar tudni a nagyvilág semmit, hogy volt egy nép, mely nem engedte leszakadni a feje fölött évszázadokon át függött Damocles kardot. Ugy tekint bennünket, mintha a nemzetek életmezéjére csak 48-ban léptünk volna a zászlóval, melyre az volt felírva, hogy szabadság! Egy ezredéves hőstörténelem igazait, azon bizonyítványokat, melyeket a leviharzott századoktól vérről és dicsőséggel vettünk meg tekinteten kívül hagyva kicsinyli nemzeti küldetésünk világgraszoló jelentőségét. És csak a közelebbi hős tények vonták egyesek figyelmét nemzetünk történeti múltjára, csak egyesek ajkairól halljuk a nagy világhoz intézett szót, mely népünk becsülete mellett emeltetik.

A „Siécle”-ben nem rég az volt olvasható, hogy „kevés ország van Európában, mely oly kevésbé lenne ismerve mint Magyarország, pedig nincs ország, mely azt jobban megérdemlené nála.”

A berlini egyetem tanszékén pedig Holendorff nyilvános vonatkozásaiban odaütal, hogy tanuljatok politikai jellemet a magyartól. Legelső sugarai ezek a történelmi igazság ama világosságának, mely az ellenünk esküdt „sógorok” rágalomteljes elferdítéseit által félrevezetett nagyvilág szívébe — miként az éjt eloszlato hajnali fény — behatni kezd.

Legelső szó ez, mely a nemzetek életében kivívott érdemeink méltányolására hívja fel a hálátlan nagyvilágot. De ha fáj az ne-

künk, hogy csak most — annyi fergeteg lezajlása után, kezdenek emelkedni oly hangok, melyek arra figyelmeztessék a világot, hogy becsüld a kart, mely századokon át őrt állt nyugalmad hajlékánál; ha eddig magára hagyták vagy idegen érdekek rabjátéka gyanánt szerepeltették is a magyart, de azért büszkén és joggal magasztosul fel nemzetünk kebelén az öntudat, hogy annyi vihar között önerőnkől megtudtuk állani a lét földjén; nemcsak, de még egy fél világot takargatánk védszárnyaink alatt. Nemzetünk geniusa iránt áldás kél kebelünkben, ha bejárjuk a világot, mert azzal az édes meggyőződéssel leszünk gazdagabbak, hogy nem akadunk a magyar nép pártjára, nem akadunk olyanra, mely ész és szívre fölülmulja a magyart. Nekem Németországon keresztül tett utamban, de tapasztalataim folytán, melyeket Poroszország több vidékén, városai úgy mint falvaiban szereztem, azt kellett beismernem, hogy a német közember az anyatejjel igen alföku tehetséget szí be, nem lehet vele a legyszerűbb dolgokban sem boldogulni, mi helyt arról van szó, hogy saját fejből süssön ki valamit. Az angol és más nemzetiségek közembereiről hasonló olvastam. Ezekkel ellentétben a magyar közember magával hozta még az altai bércek tüzből amaz őskeleti tüzet, mely ép oly ruganyos villámszerűséggel szikrázik eszmemenetében, mint a mily fellángolóvá teszi szívé. Meg van természetében az a ragadó ár, mely felfogásán a vihar rohamos könnyedségét, érzelmeiben a szétrobbanás eszményi gyorsaságát testesíti meg. Ez az a sajátosság hatalom, mely őt a fergeteggel is tusára kelni készíti, az a megtörhetetlen acél, mely annyi századok vérzivatarára után is megmutatta, hogy tud. Ez ad neki lélekjelenlétet arra, hogy a legnagyobb válságokból is kiküzdhesse magát. Csodálkozva kérdenek ezek után, hogy hounan igazolja tehát magát az a körülmény, hogy a német, angol, francia és más nemzetiségek dacára azon sovány örökségnek, melyet a természet hagyott rájuk, oly aránytalan mértékben felettünk állanak szellemi úgy mint anyagi fejlettség és jólét tekintetéből?

Két fontos okkal lehet e kérdésre felelni, az egyik nemzetünk természetén, a másik társadalmi viszonyaiban gyökerezik.

A veszprémi iparosok emlékirata.

Vettük az iparügy rendezése tárgyában a veszprémi összes iparosok testületének em-

lékiratát. Ebből néhány pontot kiemelünk tájékozásul iparosaink és szakavatott közönségünk érdekében.

Hazafiai kötelességének tartá a veszprémi összes iparosok testülete szót emelni a sinlódó hazai ipar érdekében, kimutatni törekedvén a bajokat, melyek alatt nyögni kénytelen s megjelelni szándékozván a módot és eszközöket, melyekkel a bajok talán orvosolhatók volnának. S teszi ezt azon biztos reményben, hogy szándékzata a magyar törvényhozásnál pártoló méltánnyal fog találkozni.

Mind e bajokon okszerű nemzetgazdasági politika, szerencsés évek s az ujjalag feltámadó munkakedv és egyesületi szellem segíthetnek. A forgalmi eszközök szaporítása, ipartanodák és hitelintézetek állítása szilárdítani fogják a jólét alapjait, s jólét mellett újra meg fognak gyökerezni a társadalmi erények, s mi annyi viszontagságos év után bizalommal nézünk a jövőbe, s bizalommal várjuk a magyar törvényhozás intézkedéseit.

Jelszavá, uralkodó fogalomná lón napjainkban az iparnál a czéhrendszer eltörlése s ennek romjain az iparszabadság fölépítése.

Az iparszabadság nagy eszme, s ha közzgazdasági viszonyaink alkalmasak volnának ez eszme megvalósítására: a veszprémi iparosok testülete volna az utolsó, mely ez ellen szót emelne.

Kétségtelen, hogy az iparélet rendezésére vonatkozó állami intézkedéseknél tekintettel kell lenni az ipar fejlettségi fokozatára, különben téveszve van a kitűzött cél, s minden tévedés, mely a társadalom törvényeivel ellenkezik, szomorú eredményeket szokott szülni.

Az 1860. május 1-én életbe lépett iparend nem szakképzettséghez kötő az iparjogositványt. Hogy valaki bármely iparüzletbe léphessen: elég volt nagykorúságot, büntetlen előéletet s önálló vagyonkezelést kimutatnia s még e kimutatásnál is a visszaélések képezék a szokott módot s nem a törvényhez szigorú ragaszkodás.

Azon szabály, hogy minden szabad vagy engedélyes iparos társulatba tartozik állni, teljesen gyümölcstelen maradt, mert a mód, a melyen és a cél, melyért ez történhetett, szabatosan nem volt megállapítva, s meg nem történte esetére kényszerítő rendszabályokról nem volt gondoskodva. Pedig csak a társulat

én nem hiszem, hogy odáig eljussak. Ha őt feltalálok, mond meg, hogy meggyóntam neked és bevallottam nagy bűnömöt, örökségéből egy fillér sem hiányzik, sőt minden kamattal együtt küldöm. Ha azonban fel nem találád, úgy fordítsd leányod kiházasításához.” Puskás válaszulni akart, de az agg felállott — és az őt a kosárban elkiáltá magát: „Vitorlák, hó! dél-dél-kelet.”

A kapitány a fedélzetre lépett, egy szél roham a köteleket és vitorlákat csattogtató. Az ég egészen beborult, a lég sűrűbb lett, a vihar kezdődött, nyilsebességgel hasitá a hajó a habokat.

Az öreg Kardos a hajó orrán ülve nem gondolt a tornyosuló habokkal, melyek őt elnyelni fenyegettek. „Uram kegyelmez”, imádkozott a viharba merően nézve. A szélvész ordított, a hajó minden perczen elsüllyedni látszott, a vitorlák már leszedettek és mégis borzasztó sebességgel hasitá a hajó a hab-tornyokat.

A kívándorlók a fedélzet alatt sirtak, rimádkodtak és imádkoztak, mert mindenkit lekergette a kapitány, egyedül az öreg Kardost a szentirással kezében nem merészelte leküldeni. Esni, villámlani és menydörgni kezdett, a vihar perczről perczre iszonyubb lón, a hajó fedélzetét elboriták a habok, mindenki veszni készült.

Az ordító szélvész és menydörgés közt a kapitány hangja hallatszott: „mindent a tengerbe!” — Mindenható Isten! a kívándorlók minden ládája és podgyása a tengerbe hányatott. A vihar még sem enged, a hajó a vihartól korbácsolva, villámsebességgel hanyatott a vízhegyeken fel és le, a kapitány levágatta az árbocot, mely esés közben a rezart is letörte. A hajó töredékké vált, ezen perczen úgy látszott a vihar is csilapulni kezdett, a fellegek eloszlottak, a szélvész megszűnt, a nap első sugarait lövelte. A kormány nem volt törve, egy pótárbcz felállított s minden, mennyire lehetett, kiigazítottán. A kívándorlók siratták vagonukat, a kapitány vigasztalta azzal őket,

hogy életben maradtak. Egy sikoltás hasitá a levegőt, mindenki oda futott. Puskás állt, ott sirva, lábainál az öreg Kardos kötelek közzé bonyolítva, a letört árbocztól összezúzva, kezében a szentirást tartva. István kezébe vette a nyitott Szentirást és Hiob könyvében következő szavakat megjelölve találta: „A kik nyomoruságot szántottak és szerencsétlenséget vetettek, azok aratják is. Hogy Isten lehellete által kivégeztettek és haragja által megsemmisítettek”. István kalapját levevé és imádkozott, a körülállók követték. Ez után a halott a kötelekből kiszabadítottán és a tenger mélyébe eltemettetett.

A szomorú kötelesség befejezte után a hajó tovább haladt. Senki sem tudja, hol az aggastyán sirja.

A további út szerencsés volt, s hamarabb mint vélték, Amerika partján kiszálltak.

A fennebb elbeszéltek óta tíz év folyt le; forduljunk vissza elbeszélésünk első színhelyéhez. Puskás István szülőhelye ismét előttünk fekszik. Egy vándorló közeledik a helységhez. Vizsga szeméből és járásából látható, hogy itt ismerős. Most egy domb tetőre lép és a község lábainál fekszik.

A vándorló arca napbarított, az évek nyoma látható rajta. Járása biztos, mint olyané ki akadályokat legyőzni megszokott. Az arcz előttünk ismerős — és mégis idegennek tetszik. Puskás István az, ki ellent nem állhatott vágyának, szülőföldjén megpihenni s meghalni. A falu felől lihegve jön egy igen öreg ember, Puskás köszönti, ez fogadja, de nem ismeri; „hát nem ismer engem Tamás?” az öreg ránéz, de szeméi oly gyengék, hogy fel nem ismeri; Puskás már nem állhatja, nyakába borul az öregnek s könyekre fakadva kiáltá: „Komám! hát Puskás Istvánt már nem is ismeri?” az öreg egy lépést hátrált s merően néz a vándorra, azt megismerve kezét nyujtva kiáltá: „Isten hozott István! Haza jöttél? Hát Mari?”

(Vége következik.)

T Á R C Z A.

Uj hazát keresők.

Novella

Brunold F.-től.

Németből fordította S. . . . . Iika.

(Folytatás.)

Puskás István nem merte háborgatni.

„Hald tovább,” mondá az öreg. A mit atyám halálos ágyán sejtett, beteljesedett. Bátyám évek után ismét hazatért, még pedig nyomorultán és szegényen, mert hajótörést szenvedett, életét is alig mentheté meg; mint koldus lépett házamba és én mit tettem? Ételt, italt és ruhát adtam, szinleg igen szívesen fogadtam és atyám végrendeletét mutattam neki, melyben mindenből kitagadva, sőt átkozva volt.”

„A harczi, ki annyi évek óta a halállal szembe állott, sirt mint egy gyermek. Én a másik szobámba mentem egy néhány forintért, mit neki adni akartam, de mikor vissza tértem, már nem volt ott. Senki sem tudta hová lett és ki volt e koldus, senki sem sejtette, hogy én bátyámat megcsaltam, meg-raboltam. Átok, átok fejemre!”

„Soha sem halottam felőle, némelyek azt állítják, Amerikában van. Ezen naptól kezdve soha nyugodt nem voltam, és ez egyedüli oka kívándorlásomnak; azon reményben, hogy feltalálom és vétkeket némileg helyre hozom.”

Az öreg Kardos elhallgatott; Puskás azonban kérdé: „Miért mondta mindezt nekem? mit csináljak ezen pénzzel?”

Az aggastyán a kérdőnek kezét szorítá, rövid hallgatás után mondva: „István, egy valami folyton ösztönzött azt más emberrel tudatni; most hogy neked bevallottam bűnömöt, oly nyugodtnak érzem magamat, most könnyen halok meg. Látod, öcsém én már igen öreg vagyok, minden perczen halhatok meg; de te erős, egészséges vagy, s úgy lehet, feltalálok bátyámat az új világban,

lehetett volna ellenőrzője a szabad vagy engedélyes iparüzlet visszaéléseinek.

E hibás elvekből a káros eredmények egész sorozata következett.

Három, kiválólag fontos cél az, melynek elérését a czéhek sajátlag kitűzik magok elé.

Egyik az ipartanulás előmozdítása, ellenőrzése s ezzel egybefüggőleg az iparjog-sítványok kiadása.

Második, felette fontos célja a czéheknek a szakma-figyelemnek társulati fenntartása, a mennyiben valamely iparágak érdeke, a fogyasztók el nem idegeníthető bizalma igényli. Nagyszerű tábja ez a testületi szellemnek, legbiztosabb fenntartója az ipari hitelnek s voltaképeni alapja azon önkormányzati törekvésnek, mely a politikai világ jelszavává nőtte ki magát s mely áldásosan csak ott gyökerezethet meg, hol a társadalmi erkölcsökben van elkészítve biztos talaja. Az iparos osztályok társulatának alig lehet e nélkül értelme.

Harmadik célja a czéheknek a társulati kölcsönös segélyezés, mely leginkább a szabad verseny árnyoldalainak lehető mérséklésére, káros következményeinek elhárítására van hivatva. Különösen ezt tartá szem előtt az 1848-iki törvényhozás, midőn akkor, a mikor a közélet történeti alapjai mind megingottak, mély statusférfiúi bölcsességgel nem engedé eltörölni s e helyett a kor viszonyaihoz alkalmazta a czéhrendszert. S azt hisszük, hogy hazai viszonyaink jobbra fordultával azon hitelintézetek és segélyegyletek, melyek az iparélet emelésére számítvák, legelőbb és legbiztosabban az újra szervezett czéhek kebelében fognának megalakulni.

Mind ebből bebizonyul, hogy mi a régi czéhrendszert visszaállítani nem óhajtjuk, nem törekszünk. Minden törekvésünk csak oda irányzódik, hogy életrevaló és jogosult eszmék csak azért, mert egykor a czéhrendszert is lelkesíték, annak is éltető elemét képezték, el ne ítéltesse, ne mellöztesse.

Szivünkön az iparélet általános érdekeit hordozzuk, de hordozzuk a haza szent ügyét, melyet csekély befolyásunkhoz képest a tapasztalati életből merített észrevételeink közzétételével hiven szolgálmi akarunk. De akarunk egyuttal intő szótát is bocsátani a kormányhoz az iránt, hogy a mikor az iparnak egy kiterjedt társadalmi osztályt érdeklő ügyét jövőre rendezni szándékozik; ne tegye ezt a mult kormányai példájára a nélkül, hogy előbb épen azon osztály embereit, mint szakértőket a jelen helyzetről s a jövő tervezetéről meg ne kérdezze, s véleményét meg ne hallgassa. Ez csak előnyére válhatik az ügynek. Ha e törekvésünknek csak annyi haszna lesz is, hogy azon okok számát, melyek a törvényhozó hatalmakat az iparügy rendezésének komoly megfontolására indítják, szaporítanunk sikerült: nekünk ez már megnyugvásul szolgál. De ha épen semmi sikert nem aratnánk is: teljesítettük polgári kötelességünket s nekünk ez is elég.

A veszprémi összes iparosok választmánya.

Vegyes hírek.

** Ugy értesültünk, hogy lelkes nőegyletünk az árvaházat újévtől kezdve már megnyitja, azon szegények számára, kiknek szerető szülei már a jobb létre átszenderültek. Ezen üdvös intézet felszereléséről némileg már gondoskodva van, de hogy fennállhatása biztosíttassék, a lelkes hölgyek mindent elkövetnek. A legközelebb mult gyűlésökben elhatároztak egy, tárgysorsolással összekötött bált rendezni, melynek tiszta jövedelme az árvaház javára fordítatni fog. Itt ismét tér nyílik — hölgyeinknek azon részének is, kik nem egyleti tagok — jót tehetni, még pedig saját kézimunkáik által.

** Lelkes városunk közönsége vetekezik a jótéteményekben. Kralovanszky László ur indítványa folytán alakult egy társaság, mely feladatává tette, azon szegénysorsu gyermekeket, kik ruhahiány miatt iskolába nem járhatnak, felruházni. De miután e társaság egyedül annyit áldozni nem képes, műkedvellői színi előadásokat fog rendezni, melyeknek elseje már ma decz. 22-én a nagyvendéglő teremében színpadra kerül. A vidéki közönség, de talán még a helybeli közönség érdekében jó lett volna szerkesztőségünkkel ezt egy héttel hamarabb tudatni — ámbár most is csak kéz alatt esett tudomásunkra — mert sokan, kik ez előadásban megjelenni óhajtottak volna, későn értesültek felőle.

** Városunk határán f. hó 18-án és 19-én két emberölés történt, az egyik kenyérrigéségből, a másik tulságos pálinka-lelkesültségből. A történetekről következőleg értesültünk: Egy szőlőkerti kerülő állomásától felmentetvén s helyébe más vétetett fel, az elbocsátott kenyérrigéségből a másikat föbe lötte. A bűnös már börtönben várja érdemelt jutalmát. — Két korhely együtt addig pálinkázott, míg össze nem veszték, de a veszekedésből verekezés lett és az erősebbik földhöz vágta társát s botjával addig verte fejét, míg lelkét ki nem adta.

** A kaszinó termében ma délután 3 órakor dr. Szabó Dávid „Az emberi test és lélek közötti viszonyról“ felolvasást tartand. Kovács Sándor pedig „Elfrida“ Arany László költői beszéjét felolvasni fogja. Reméljük, hogy több és figyelmesebb hallgatónak lesznek, mint a csillagászatról érkezeten.

** A „Magyar Ujság“ előfizetési felhívását az 1868-ik évre ma vettük, a lap újévtől kezdve oly nagy alakban fog megjelenni mint a „Hon“. Ára egész évre 20 frt, félévre 10 frt, évnegyedre 5 forint.

** Saját lapunk előfizetési ívét azon kérelemmel küldjük tisztelt olvasóinknak, sziveskedjenek azt mielőbb betöltve vissza küldeni, hogy a czímzalagok nyomtatásáról jó előre gondoskodhassunk.

** Nyiregyházán Baruch pékmester 400 kenyeret süt, melyek közül egyikében egy darab szalag besütve leund; ki ezen szalagot felmutatja egy aranyat kap. A kenyerek 20 krajával lesznek előleges feljegyzés után kaphatók, a bejött összeg egész tiszta jövedelme az árvaház javára fordítatni fog. Ellenőrzés mellett történend.

— (Beküldetett.) A „Nyir“ 9-ik

számának „Vegyes hírek“ rovata november 25-én Bányára indult postakocsi feldűlését is közli. A közleményben, az eseményben avatatlanságát árulja el a tudósító; mert az utasok, nem hogy gyalog Kállóba, s onnét a vitelbér másodszeri fizetésével szállítottak volna tovább, hanem ellenkezőleg; mert a Bányáról visszatérő postakocsin, mely az utasokat a tetthelyen találta, saját kívánságuknál fogva ide vissza hozattak. Itt tovább szállításuk gyorsan eszközöltetvén, olyformán, hogy az utasok új fogatot nyertek, a melyen minden fizetés nélkül Kállóig mentek, s ott utolérve a szerencsétlenül járt postakocsit, a melyen aztán folytatták megkezdett utjukat. Ilyeténformán a tudósító eltérőleg értesíté a tek. szerkesztőséget, kívánatos lett volna egyszersmint közleményében látnunk a visszaélés tüzetesebb kimutatását mint a dolog lényegét.

Nyiregyházán, decz. 11. 1867.

M. kir. postahivatal.

Tudakozó és közvetítő intézeti ÉRTESSÍTŐ.

(E rovatban egy-egy közlésért 20 kr. o. é. fizetendő.)

Két nőtlen kertész azonnal helyet nyerhet.

Egy nő, ki bár mely nagy ur háznál a háztartást vezetni képes, helyet keres.

Egy zongora még meglehetősen jó karban 75 forintért eladó.

Különbeféle varrógépek részletlefizetés mellett eladók.

Kinek eladó háza van, felkértek, azt az intézetben bejelenteni, mert több vevő jelentkezett.

Egy szepesmegyei nő egy vagy több gyermek mellé nevelőnének ajánlkozik.

Egy butorozott szoba minden órán kiadó.

Egy még majdnem új pléh-kemence igen olcsó áron eladó.

Szerkesztői posta.

P. L. urnak Berezelen. Imának gyenge, kis igazítással adni fogjuk; várjuk a többit. Kitartás és gyakorlat által haladunk.

Ujfehértóra. Lapunk addig postára nem küldetik míg az előfizetési lajstrommal összeolvasva nincs, s így nem a mi hibánk, ha nem kapják az illetők. Felkérjük ennél fogva a postahivatalnokokat, postamestereket és levélhordókat lelkiismeretesen eljárni, az utóbbiakat figyelmeztetjük (mert két esetről már meggyőződünk) hogy sikkasztás miatt fenytő-törvényszék elé idéztetjük.

Tokajba N. urnak. Köszönettel vettük a költői levelet, jövő év első számunkban adjuk. Kérünk többet.

K. urnak ugyanott. Igen szívesen engedünk tért, de több gyakorlat vagy nagyobb figyelmet ajánlunk, mert bokros teendőink közt nincs időnk, sok igazítást tehetni.

P. S. urnak Géresen. Köszönettel vettük a küldeményt, jövő számban egy része megjelen. A czímzalag ki lesz igazítva.

Szerkesztő és kiadó-tulajdonos: **Börkey Imre.**

H I R D E T É S E K.

Hirdetmény.

Miután a tiszavidéki vaspálya állomásaitól érkező szállítmányok, Czegléd-től kezdve az összekötő vonalokon kölcsönösen igen csekély mennyiségben eszközölhetők; — az eleven jószág kivételével — a szállítmányok felvétele Czegléden túlra a tiszavidéki vaspályának minden állomásain f. hó 13-tól további intézkedésig beszüntetnek.

A tiszavidéki vasut igazgatósága.

(35) *—2

Kundmachung.

Nachdem die Weiterbeförderung der von den Theissbahnstationen kommenden Transporte von Czegléd ab, auf der Anschlussbahn gegenseitig in sehr beschränkter Maasse stattfindet, wird die Aufnahme aller über Czegléd hinaus bestimmten Frachtgüter mit Ausnahme der lebenden Fracht vom 13. dieses Monats an auf sämtlichen Theissbahnstationen bis auf Weiteres eingestellt.

Von der Direktion der Theisseisenbahn.

A valódi
amerikai petroleumnak

fontja csak 20 kr. Nagyobb mennyiségben 18 kr. Photogen-gyertyának 50 kr. Milly-gyertyának 64 krajczár fontja.

Továbbá ajánlom a t. cz. közönségnek mindennemű fűszer-áruimat legjutányosb ár és pontos kiszolgálattal mellett.

(39) 3—1

Kereskedésem a Tokaji-utca szegletén Puhí Pál ur háza alatt.

Czucker Farkas.

Haszonbérlet.

N.-Mada mezőváros és a szomszédos P. Dobos község határában fekvő több mint 650 holdnyi tagosított birtok belső telekkel és zsellérszolgálatokkal együtt 1868. évi Sz. György naptól kezdve 3 évre haszonbérbe kiadandó. Bővebb tudósítást nyerhetni Vay Dienes urnál Vaján (ut. p. Nyirbaktá), vagy alulírt tulajdonosnál.

Pest. Lipót-utca 47. sz. a.

(32) 3—3

Zoltán Géza.

Figyelmeztetésül.

Van szerencsém a t. cz. közönséggel tudatni, miszerint a Reinecke és Emericz-féle könyvbizományi és könyvkötői üzletet átvettem és azt önállóan kezelem. Figyelmeztetem tehát mind azokat, kiket illet, hogy senkinek sincs joga megbízásomon kívül ez üzletet nevében fellépni. (40) 2—1

A t. cz. közönséget pontos szolgáltatás-készségemről biztosítván, meleg pártfogását kérem.

Kollár Sámuel.

